

Petr Holubec

Triky kolem elektriky

aneb

Pod lampou bývá největší tma

cattacan

cattacan

Petr Holubec

Triky kolem elektřiky

aneb

Pod lampou bývá největší tma

cattacan

Vydání této knihy by nebylo možné bez spolupráce, ochoty a hlavně přátelství mnoha dobrých lidí a kolegů, kteří energetice doslova věnovali svůj pracovní život. Jsem vděčný za to, že mě přijali mezi sebe, brali s sebou na porady, na jednání a různé akce a zásahy přímo v ulicích, že se svěřili se svými zkušenostmi i s historkami. Díky kamarádi.

Klíčová slova: eseje, elektřina

© Petr Holubec, 2024

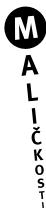
Fotografie na obálce © Michal Linhart, 2024

Obrazový doprovod © PRE, 2024

Obálka a sazba © Barbora Solperová, 2024

Vydal © Cattacan, 2024

ISBN: 978-80-88349-78-5

Edice **Maličkosti**, svazek čtvrtý

Edice krátkých esejů, úvah nad člověkem,
jeho světem, životem osobním i občanským,
nad všedními i svátečními záležitostmi dne,
nad přírodou... Zkrátka zamýšlení nad věcmi
malými i velkými – od žvýkačky až po vesmír.
Maličkosti jsou malé, ale může se v nich
vyjevit leccos velikého. Jak praví klasik
G. K. Chesterton, maličkosti mohou
býti ohromné.

Poděkování

Vydání knihy bylo realizováno za finanční podpory
Pražské energetiky, a. s.

Edice uměl. vzh. Jan Zanghauer, Praha XII., 1993.

VYPÍNÁŠ-LI

**V TRANSFORMOVNĚ, VYPNI NA STRANĚ
VN I NN!**

PATISK ZAKÁZÁN!

Slovo na úvod

Mám rád sport. Asi Vás nepřekvapí, že jde zejména o fotbal, na který se rád dívám, a pak o hokej – ten pro změnu raději hraju. Nedávno mě doslova dostal můj syn, který patří k mým spoluhráčům, konstatováním: „Ty už hraješ poslední třetinu, co?“ Bylo to po nevyužitě šanci a narážel tím na můj věk; poslední třetinou nemyslel fázi utkání, ale spíše cestu životem. Nevděčník.

Můj pracovní život je však rozdělený na dvě etapy, nebo chcete-li, fotbalově, na dva poločasy. Ten první trval déle než dvacet let a odehrál jsem ho na pozici televizního reportéra a zpravodaje převážně v Československé a poté České televizi, v závěru jsem byl i u vzniku Primy.

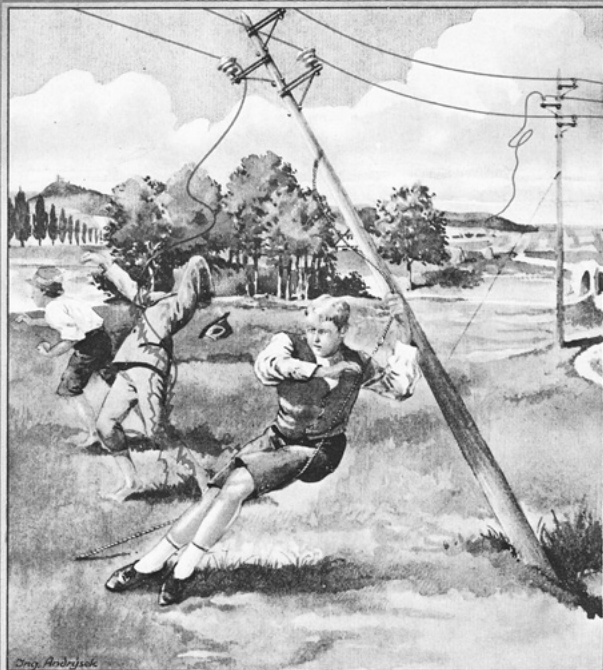
Poté se udál velký přestup a druhou polovinu jsem již „válel“ za energetiky. Déle než pětadvacet let! Objevil jsem moře nových věcí, spoustu skvělých lidí a zažil stovky rozmanitých situací, setkání, příběhů a momentů.

Některé z nich jsem převedl do písemné podoby a nyní je nabízím i ostatním. Třeba k pobavení, k pousmání, možná i k poučení nebo zamyšlení.

Tak hezké a klidné počtení!

Petr Holubec

ÚRAZOVÉ PLAKÁTY EŠČ Ž. S.

**NA DRÁTECH, PŘIPEVNĚJÍCÍCH
SLOUPY, SE NEHOUEJ
A JIMI NELOMCUJ!**

PATISK ZAKÁZÁN

Jak jsem vstoupil do světa energetiky

Elektřina je zboží jako každé jiné a je třeba za ni platit

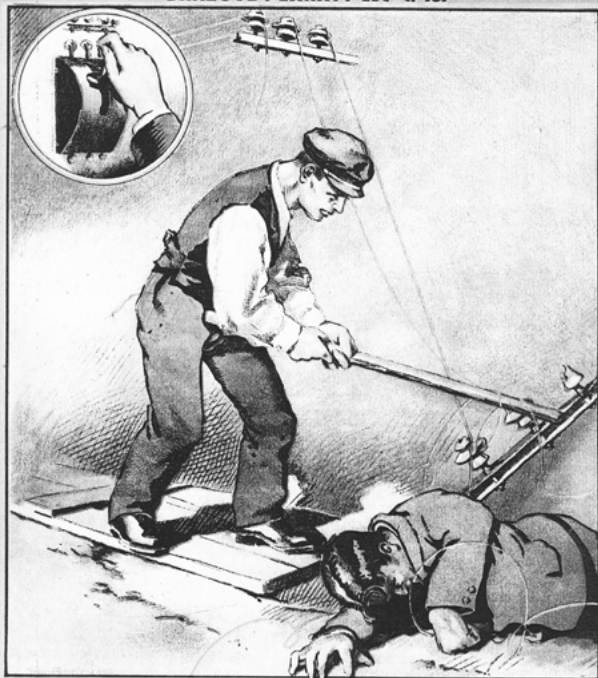
„Večerní Praha, Večerní Praha, ředitelství bez elektřiny, vlaky jezdí na dluh,“ vykřikovali kameloti na pražských ulicích, v pasážích či podchodech a prodávali „list všech Pražanů“, jak o sobě toto periodikum v 90. letech minulého století hrdě tvrdilo. Pravda je, že „drbna“, jak se novinám přezdívalo, byla podvečerním zpestřením života v hlavním městě.

Ale vraťme se k tématu, kterým kameloti chtěli přilákat pozornost čtenářů a prodat co nejvíce výtisků, tedy k ministerstvu odpojenému od elektřiny a k vlakům jezdícím na dluh. V těch devadesátkách už běželo tržní hospodářství, a přestože elektřina byla stále svázaná monopolem, bylo to zboží jako každé jiné a bylo nutné za spotřebu zaplatit. Českým drahám coby státnímu podniku to však kupodivu nevadilo a dluh vůči dodavateli za odebranou elektřinu povážlivě rostl. Řada jednání nevedla k úspěchu, tedy k zaplacení dluhu. Tehdejší šéfové Českých drah se oháněli státním a veřejným zájmem a byli si jistí, že jim elektřinu nikdo neodpojí, protože tím by ohrozil přepravu cestujících do zaměstnání, omezil by zásobování. Dluh sice uznávali, ale k placení se neměli.

A pak najednou přišla energetická společnost s geniálním řešením. Nebudou odpojena jednotlivá odběrná místa – nádraží, aby netrpěli cestující a nestali se tak nechtěným rukojmím, ale bude okamžitě odpojeno ředitelství Českých drah. Jak se myšlenka zrodila, tak se také stalo.

Úředníci přišli ráno do práce a nerozsvítili si, nepostavili na kafíčko, obrazovky počítačů zčernaly, telefony se odmlčely, faxy nefaxovaly, prostě úřednická apokalypsa. A bylo hůř. Objekt ředitelství Českých drah totiž sloužil také ministerstvu dopravy. Když se přeruší dodávka elektřiny do celého domu, jsou bez ní všichni – tedy i ministerstvo, a to od vrátného až po ministra.

Nastal pochopitelně poprask, což bylo samozřejmě i sousto pro novináře a *Večerní Prahu*. Článek všechno podrobně popsal, čtenáři se potutelně usmívali. Aby ne, vždyť cestujících se omezení nedotklo a problémy papalášům na ředitelství a konec konců i na ministerstvu lidé potichu přáli. Samozřejmě, že se okamžitě rozeběhla intenzivní jednání mezi všemi zainteresovanými, a to, co nešlo týdnů a měsíce, se najednou podařilo vyřešit během několika dnů. Dohoda o vyrovnání byla brzy na světě a všechno se časem uklidnilo.

Edice small rehł Jan Ziegler, Praha XII., 1995.

**ELEKTŘINOU RANĚNÉHO VYPROSTÍŠ,
VYPNEŠ-LI PROUD, NEBO ODTRHNEŠ-LI HO
KUSEM SUCHÉHO DŘEVA, NEBO RUKAMA
OBALENÝMA DO SUCHÉHO ŠATU.**

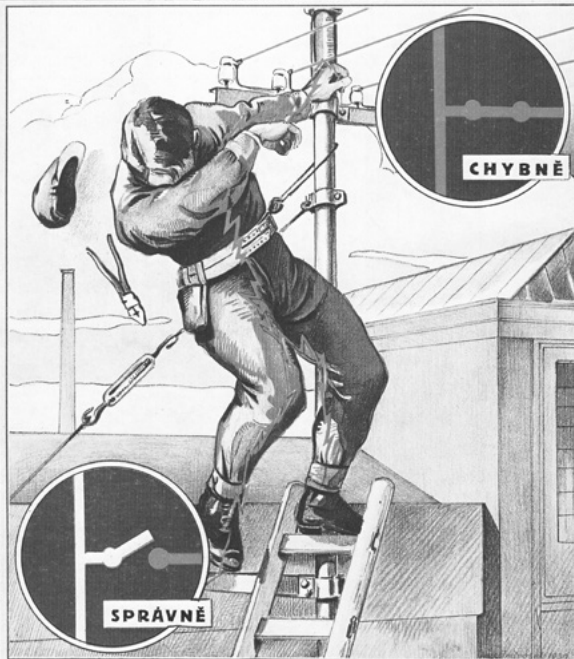
Mediální trénink

V té době – aniž bych to tušil – jsem byl na sklonku své televizní zpravodajské kariéry. Ale po dvaceti letech každodenní rutiny s kamerou a mikrofonem na ulicích, v továrnách, kancelářích, divadlech a kdo ví kde všude už bylo asi načase. Kromě přípravy zpráv a rozhovorů jsem se okrajově věnoval i tréninkům v oblasti médií pro lidi, kteří se čas od času dostanou před mikrofony a kamery a chtějí to bravurně zvládat.

A právě v době mediální masáže železničářů a energetiků kvůli finančním dluhům přišlo kompletní vedení energetiků na svůj mediální trénink. Generální ředitel, technický ředitel, ekonomický ředitel, personální ředitelka, obchodní ředitel, šéf kanceláře vedení společnosti... „A kde máte tiskového mluvčího?“, zeptal jsem se. „No toho právě nemáme, kontakty od novinářů nás zdržují, nemáme s nimi žádné zkušenosti, nejsme si jistí, a proto jsme tady,“ zněla odpověď. „Ale toho byste právě nyní, když jste centrem pozornosti novinářů, měli mít,“ reagoval jsem. Raději jsme se dali do práce: chování před kamerou, mluvený projev, postoj, výrazy tváře, gesta. Odpoledne uteklo jako nic, nicméně jsem měl pocit, že to všechno proběhlo jen jaksi pro forma a že z tohoto managementu spíků a šoumení patrně

nebudou. Rozešli jsme se v dobrém, popřáli si hodně štěstí a každý šli svou cestou.

Odjel jsem na dovolenou, na hory, a když jsem se z lyží vrátil, svítila doma na telefonním záznamníku zpráva. „Bavili jsme se o mediálním tréninku ve vedení a usoudili jsme, že pracovat s médii – to opravdu není naše káva,“ zněl z přístroje hlas personální ředitelky a pokračoval: „Tak jsme se rozhodli Vám tuto pozici nabídnout, co říkáte? Zastavte se u nás a probereme to.“ Cvak, konec. A brouk byl v hlavě.

Vypni vedení než začneš
pracovat!

Jak jsem nevyhrál konkurz

V té době navíc televizní stanice, v níž jsem působil, čelila velkým potížím s financováním. Krach jedné významné banky vedl k velmi omezenému přísunu peněz a my jsme se každý měsíc trásli, jestli bude patnáctého dne v měsíci výplata. Byla, ale konec televizní stanice v její tehdejší podobě byl neodvratný. A tak jsem se rozhlížel jinde a objevil jsem konkurz na významné místo ve zpravodajství ve veřejnoprávním rozhlase.

Zkusím štěstí, řekl jsem si a vydal se na konkurzní řízení. V zasedačce nás bylo asi dvacet, zpracovávali jsme různé odborné testy, ale – a to je zajímavé – z reproduktoru se v těchto dopoledních hodinách linul vodopád slov přímé reportáže ze semifinálového utkání našich hokejistů s Kanadou na olympiádě v Naganu. Nervák jako hrom, pamětníci vědí, že vyrovnané utkání dospělo až k samostatným nájezdům, které rozhodly o našem postupu do finále. Jenže dělejte v takové atmosféře psychotesty. A tak jsem v této atmosféře porušil ticho mezi účastníky a požádal řídící výběrového řízení o přestávku do skončení hokejového mače, anebo o vypnutí reproduktoru, což mnozí nechtěli.

Zkrátím to – konkurz jsem nevyhrál, byl jsem těsně za vítězem, kterého si prý vedení vybralo proto, že se jevil jako

razantnější, což bylo pro záměr rozhlasu podstatné. Kolegu čekala kompletní přestavba redakce zpravodajství s výměnou mnoha lidí a to není právě snadný úkol.

Nicméně i já, jevící se jako méně razantní než vítěz, jsem obdržel nabídku na zajímavou pozici. Teď nastalo dilema: pokračovat v novinářské práci, anebo přestoupit na druhou stranu barikády, být s novináři v kontaktu, ale přece jen už nebýt jedním z nich? Po dvaceti letech docela problém, ale nakonec, po zvážení všech pro a proti, jsem zvolil přestup a stal se tváří a ústy energetiků v Praze.

Nástup s vykulenýma očima

Moje první kroky vedly pochopitelně k personální ředitelce. Přijal jsem její výzvu, abych se zastavil a vše probral, než nabídku přijmu. Zaklepal jsem na dveře příslušné kanceláře v administrativní budově v pražských Vršovcích a přes asistentku paní ředitelky k ní vešel. Po přivítání v úsměvném stylu padla otázka: „Co si u nás dáte?“ S drzostí sobě vlastní a s ironickým úsměvem ze mě vypadlo: „Campari s olivou.“ Paní ředitelka se bez mrknutí oka otočila směrem k asistentce a řekla: „Alenko, pán si dá campari s olivou,“ a mně spadla čelist. Ten vtípek se opravdu nepovedl.

Zatímco jsem se hloupě omlouval, asistentka vešla, na blyštivém tácu stála sklenka s vermutem i zelenou olivou a já se styděl jako snad ještě nikdy. Ředitelka s grácií vše přešla a probírali jsme možnosti a podmínky mého angažmá. Bylo jasně patrné, že o mě opravdu ve firmě stojí, a já jako každý ješitný chlap tohle rád poslouchal.

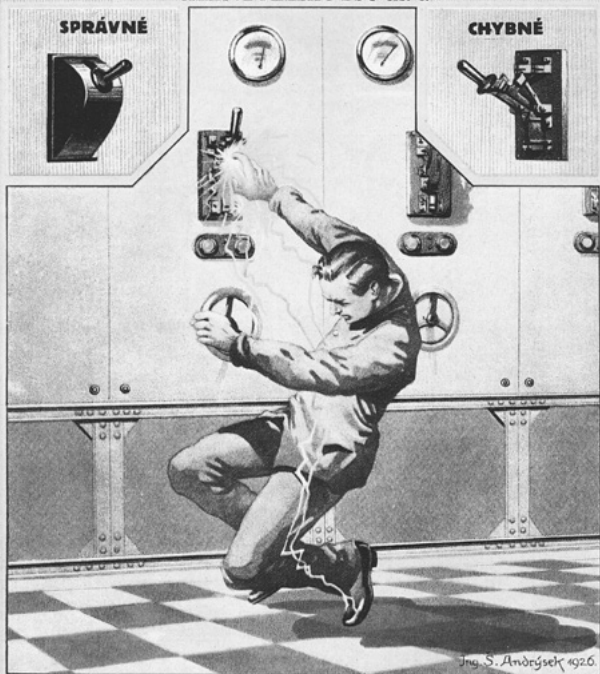
Dozvěděl jsem se, že oddělení PR, které tam dosud působilo, je v troskách a personální krizi, že se dosud nevěnovalo médiím, a tedy ode mě čeká nejen odpovědné působení směrem k zákazníkům i k veřejnosti, ale také servis a podporu ostatním útvarům firmy, zejména oddělení obchodnímu a technickému. A tak jsme si plácli.

ÚRAZOVÉ PLAKÁTY EŠČ čís. 4.

SPRÁVNĚ

CHYBNĚ

Ing. S. Andrejšek 1926

VAŽ SI ŽIVOTA!

POZOR NA NEKRYTÉ VYPINAČE!

PATISK ZAKÁZÁNÍ

Edice směr. 1926, Jan Zajíček, Praha, XII., 1926

Kolečko s řediteli

Jen málokomu se podaří hned první den v zaměstnání mít volno. Když ale nastupujete prvního května, začínáte státním svátkem. Příjemné. V dalších pracovních dnech jsem si vyjednal schůzky s jednotlivými řediteli, se kterými jsem se seznámil již při mediálním tréninku. Chtěl jsem slyšet, jaké mají o mé činnosti představy. A byl jsem příjemně překvapen – byli to normální lidi, žádné známky „důležitosti“ třeba při vědomí, že na nich do jisté vysoké míry záleží dodávky elektřiny do celého hlavního města a podobně. Všichni unisono tvrdili, že se prostě nechtějí s novináři setkávat, že s nimi nemají zkušenosti, nevědí, jak na ně, necítí se komfortně. Za všechny například upřímnost generálního ředitele.

„Když někde něco řeknete a v důsledku se ukáže, že to firmě škodí, i kdyby to byla pravda, tak vždycky mohu vystoupit já, říct, že jste se mýlil, a uvést věci do pořádku,“ zasmál se. Trochu mě zamrazilo, ale budiž hned řečeno, že taková situace během řady let nikdy nenastala.

Pobavil mě technický ředitel, když jsem po zaklepání na dveře jeho kanceláře uslyšel zevnitř rachot zavíraného šuplíku a pak hlasité „Dále!“. Při rozhovoru, kdy jsem opět vnímal jeho přání držet novináře co nejdál od jeho osoby,

jsem najednou spatřil, jak se z jeho pracovního stolu doslova dýmá. A tak jsem pronesl: „Tu cigaretu jste přede mnou nemusel schovávat.“ Provinile se zatvářil, šuplík otevřel, šluknul si, cigaretu típl a dodal: „Ono se u nás nesmí kouřit, ale víte, co bych promrhal času chozením ven a zpátky? Takhle udělám mnohem víc práce a taky mně to nějak líp myslí.“

Výlet na pole

Realizace takzvaných bohulibých projektů je vedle mediálních vztahů denním chlebem píaristy. A tak se stalo, že jsme jednoho opravdu krásného dne na rozmezí jara a léta vyjeli s personální ředitelkou na malou slavnost. Coby silná a stabilní firma jsme rozvíjeli spolupráci s potřebnými, v tomto případě s dětským domovem. Tam každoročně řeší problém, co s plnoletými mladými lidmi, kteří již nepatří do dětského domova a musí se vydat do života.

Tak vznikl projekt *Domov na půl cesty*, kde spojí síly nějaký městský úřad, dětský domov a silný sponzor, společně připraví byt, kam se mladí lidé z dětského domova nastěhují a kde zkusí společně hospodařit a žít. Jeden z takových bytů se podařilo připravit v městečku asi hodinku východně od Prahy a první den startu do života se stal příležitostí k malé oslavě a k tomu, abychom popřáli mladým lidem mnoho štěstí do nového života. Po všech projevech a oficiálních a po prohlídce domova bylo na čase se vrátit zpět do práce. Cesta služebním autem probíhala klidně, když tu kousek před Prahou paní ředitelka najednou zpozorněla. Její pohled směřoval někam do pole, které protínaly sloupky s vysokým napětím. U paty jednoho z nich stálo auto ve firmenní barvě s logem na dveřích.

„Zastav a sjeď tam,“ zazněl stručný pokyn paní ředitelky, „chci věďet, co tam naši hoši dělají.“ A tak naše auto opusťilo silnici, sjelo na polňačku a mířilo k patě sloupu elektrického vedení. Nikde nikdo. Vystoupili jsme. Paní ředitelka, v kostýmku s kloboučkem, červené lodičky na jehlách – vďdyť jsme jeli na slavnost – udělala pár kroků k stojícímu autu, nahlédla dovnitř a zaklepala na okénko. Přišel jsem blíž a strnul – v autě sklopené sedačky a dvojice v těsném objetí. Montérky a prádélko pohozené vedle a probíhala milostná kratochvíle, zkrátka „tělo na tělo“.

Auto se přestalo pohupovat, on se pootočil a do okénka se zeptal: „Co potřebujete, teta?“ „Teta“ zachovala dekurum a vyzvala muže, aby šel ven. Ten neochotně natáhl kalhoty, slečna hbitě sáhla po prádle a tričku, on mezitím vystoupil. „Tak co je, co chcete?“ „Já ti dám tetu, chlapče! Já jsem tvoje personální ředitelka. No vlastně už ne, protože ty už nejsi v tuto chvíli náš zaměstnanec.“ Tím rozhovor skončil.

Mladíkovi se podlomila kolena, zrudnul tak, že měl v obličejí stejnou barvu jako jeho montérky, a než stačil cokolí říct, nastoupili jsme do auta a jeli dál. Paní ředitelka seděla mlčky, na tváři sotva znatelný úsměv, když tu najednou pronesla: „To byl vlastně placený sex. Jenže tady na tom vydělal on. Určite tak hodinku tam pobyli, musím se podívat, kolik mají naši montéři na hodinu, jestli se to vůbec vyplácí...“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Triky kolem elektřiny aneb Pod lampou bývá největší tma.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.